

Kazár bazár

Valljanak végre nyíltan színt!

Természetesen a zsidóság sem egységes. Származásuknál fogva (keleti) askenázok, (nyugati) szefárdok, (indiai) manipurok és (etiópiai) falasák. Vallási szempontból ultraortodoxok, ortodoxok, chassideusok és neológok. Politikailag cionisták és anticionisták, hogy csak a legismertebb csoportokat említsük.

Herzl Tivadar azt állította a Judenstaat című könyvében: nép vagyunk, egy nép! Erre való hivatkozással követelte egy zsidó állam létrehozását. Mások viszont azt hangoztatják, a zsidó szó alatt nem nemzetet, hanem vallást kell érteni. Erre való hivatkozással fúrnak be magukat idegen nemzetek testébe.

Hogy ki mit bizonygat maga felől, mellékes. A lényegbevágó, ki hogyan viselkedik egy megadott helyzetben. Az események, pedig azt igazolják, a zsidóság megosztottsága azonnal megszűnik, amint egy zsidó érdeke forog kockán. Ekkor az egész világ zsidósága egyetlen falanként helyezi magát azon zsidó és az egész világ minden népe közé.

Így léptek fel Dreyfuss érdekében, így befolyásolták a tiszaszlári ügyet. Hiába kérték a műveltebb zsidóságot, ne vállaljon közösséget a gyanúsítottakkal, a tőle szokásaiban és erkölcsében merőben különböző galíciai söpredékkal. Mégis minden elképzelhető eszközt felhasználtak a bűntettek elpalástolására, s nem az igazság felderítését tartották fontosnak, hanem egyedül és kizárólagosan a hitsorsosaik felmentését szorgalmazták.

Ma sincs ez másképp. Nincs különbség neológ, ortodox, cionista vagy anticionista zsidó között, amikor zsidó ügy kerül terítékre. Egy emberként kelnek fel és egy ember szájával harsognak.

Nem ismeretes egyetlen eset sem az utolsó száz év történetéből, amikor a magukat magyar zsidóknak nevezők követelték volna Kun Béla, Szamuely, Kunfi, Landler, Rákosi, Gero, Auspitz, Farkas Vladimir és a többi zsidó felelősségre vonását a magyarság ellen elkövetett bűncselekményeikért. Szinte már a neveltség határán azt sem tolerálják, hogy ezek a zsidók zsidóknak neveztesse. Nem voltak zsidók, mondják, mert nem tartották a vallásukat. Érdekes, sem Marx, sem Engels, sem Trocki, sem Einstein, sem Freud nem voltak vallásosak, mégis büszkén zsidóknak sorolják be őket a zsidók.

Nem ismeretes egyetlen eset sem, amelyben zsidó felelősséget vállalt volna az általa elkövetett gaztettekért. Beismerés és bocsánatkérés még soha nem hagyta el egy zsidó száját. Nem ismeretes egyetlen olyan eset sem, amikor zsidó nemzsidót dicsért volna. Az érdemeit, a tudását, a zsenialitását, a tehetségét, a felsőbbrendűségét. Ellenkezőleg. Soha nem tagadta meg a saját kiválasztottságát. Mert ebből ered az ő egész prepotenciája, rasszizmusa, világuralmi törekvése. Ő az ember, a többiek a lovak folyása. Így van megírva a bibliájában. Soha egyik sem állította, ez ma már nincsen érvényben, ezt ki kell törölni a könyvekből, mert ti is emberek vagytok. Egyetlen rabbi sem mondta ki, tévedtünk, mostantól kezdve revidálni fogjuk az írásainkat.

Egyikük sem mondta soha, a szeretet törvénye nemcsak a zsidó felebarátra vonatkozik, hanem minden népre. Egyik sem mondta, az uzsora, a kamatszédés, a becsapás tilalma nemcsak a zsidó felebarátra vonatkozik, hanem az egész emberiségre, fajra és vallásra való tekintet nélkül. Egyik sem mondta, vendégek vagyunk, tiétek a ház, ti vagytok az urai.

Mi úgy fogjuk viselni magunkat, ahogy az vendéghez illő. A törvény a tiétek, mi alávetjük magunkat. De nem ezt teszik. Cipelik a hónuk alatt a Tórá, a Talmudot és a Sulchán Aruchot. Azokban van az ő törvényük lefektetve. Idegen törvényt nem ismernek el maguk felett.

Nem ismeretes egyetlen eset sem, hogy egy zsidó valahol a világon felszólalt volna, elég már ebből a hangos és ízléstelen zsidó önsajnálattól. Az egész emberiség végigszenvedte a háború gyötrelmeit, tartunk végre requiemet amazokért is.

Nem ismeretes egyetlen eset sem, hogy egy zsidó tiltakozott volna a nekik kifizetett kártérítések ellen. Egyik sem mondta, ti nemzsidók többet szenvedtetek, több pusztult el közületek, nagyobb kár ért titeket, ti ezt a térítést jobban megérdemlitek, mint mi. Mi már több száz milliárd dollárt bezsebeltünk az állítólagosan elszenvedett fájdalmaink címén, de ti még nem részesültetek semmiben. Most rajtatok a sor, mi lemondunk a javatokra.

Egyetlenegy magát magyarnak nevező zsidó sem tiltakozott a Magyarországi Zsidó Örökség Közalapítvány létrehozása ellen. A négy milliárd forint tőkével induló alapítvány a véskorszakot túlélő zsidó származásúakra számára biztosít életjáradékot, amennyiben faji, vallási vagy más fasiszta szellemű zaklató rendszabályok elszenvedői voltak, továbbá ha 1945. május 9. előtt Magyarországon születtek, és jelenleg is életvitelszerűen ott tartózkodnak.

Habár az intézkedés nemcsak alkotmányellenes, a faji megkülönböztetés kinyilvánításával, hanem még paradox is egy olyan országban, ahol hivatalosan egyetlenegy zsidót sem tartanak nyilván, sem etnikai, sem vallási hovatartozást illetően. Mégsem tiltakozik egyikük sem, holott jól tudják, a faji vagy vallási alapon való előnyben részesítésük a nem előnyben részesítettek jogainak megcsorbítását jelenti, s ezzel durván megszegik a faji megkülönböztetést tiltó 1966-os nemzetközi egyezmény függelékének 1. cikkében foglalt határozatot.

Tulajdonképpen mit várunk el a zsidóktól? Azt, hogy tagadják meg a hűséget a fajtájukhoz? Éppen ellenkezőleg!

Azt kívánjuk, valljanak nyíltan színt. Legyenek azok, amik mindig is voltak. Hűségesek a fajtájukhoz. Mert azt, hogy nincsenek zsidók, csak izraelita felekezeti magyarok, az eddigi tetteik alapján, ma már nem tudják elhíttetni senkivel.

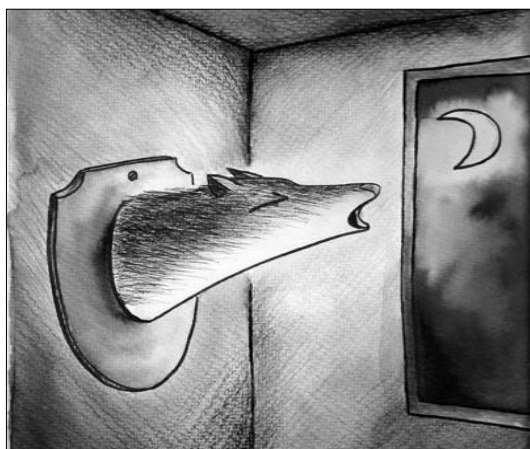
Kenessey Csaba (Spanyolország)

Front, 2007. október.

<http://magyartudastar.gportal.hu/gindex.php?pg=31048161>

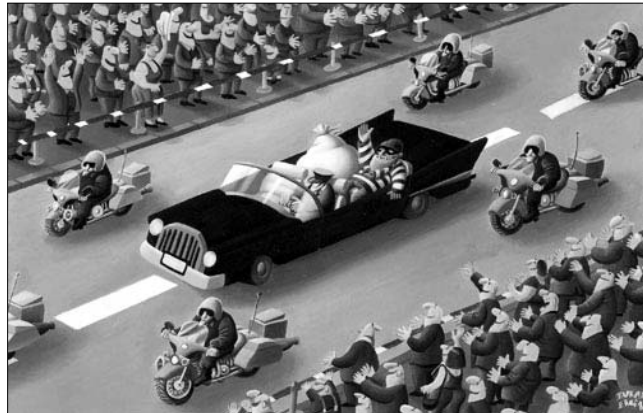
A birodalom visszavág?

A tavaszi választások előtti hónapokban már világosan látszott, hogy a globális hatalmi rendszernek nincs különösebb kifogása a Fidesz soha nem látott arányú győzelme ellen. Ez azért volt különös, mert a globális birodalom minden esetben azt várja el a vele együttműködő lokális uralmi elitől, hogy biztosítsa a birodalom kifosztó szivattyúinak zavartalan működését, és tartsa féken az emiatt mindig lázadóknak kész kifosztott bennszülötteket. Logikailag tehát azt kell feltételeznünk, hogy valamilyen hallgatóságos egyezségnek mindenképpen léteznie kellett, mert ahogy 2002-ben és 2006-ban, úgy 2010-ben is minden eszköz rendelkezésére állt a globális hatalmi rendnek ahhoz, hogy ne csak a kétharmadot, de egyáltalán a Fidesz „sima” győzelmét is megakadályozza. Hogy a háttérben feltehetőleg már régóta for-

málódzó rejtett, és számunkra egyelőre ismeretlen alku mit tartalmazott, azt nem tudhatjuk, ám az eddig is sejtető volt, hogy a következmények lassan úgyis kirajzolják majd ezeket a tartalmakat. A magánnyugdíjrendszer felszámolása ürügyén keltett most már egyre hisztérikusabb válságvérvénylések talán adalékkul szolgálhatnak e rejtett alku jobb megértéséhez. Ehhez először is rögzítenünk kell, hogy a birodalmi függések világában a lokális politikai rendszerben a választásokon elért, akár százszázalékos győzelem sem jelenti a hatalom megszerzését. Egy helyi politikai párt csupán az

uralmi jogosítványokat szerezheti meg a nyugatias demokrácia politikai mutatók bódéjának egyre kopottabb, lepusztultabb választási színpadán. Aki a hatalmat birtokolja, az az adott közösség döntő fontosságú lelki, erkölcsi, szellemi, fizikai és anyagi erőforrás-áramlási rendszereit ellenőrzi. Tekintettel arra, hogy az elmúlt harmincöt évben előbb az eladósítással, aztán a privatizációs folyamatokkal teljesen kiszolgáltatott ezeket a meghatározó értéktérünket a birodalom multinacionális hálózatoknak álcázott kényszerítő-hatalmi rendszerének, így a magyar társadalom újratemelési folyamatainak irányítása is ennek a struktúrának a kezében van. A bankrendszerrel az energetikán át a kereskedelemig, a távközléstől a biztosítási rendszeren át a médiáig hétköznapi létünk újratemelésének minden elemét ő ellenőrzi. A választási győzelem csak arra elég, hogy egy párt megszerezze a legfőbb uralmi pozíciókat és jogosítványokat. Ezzel azonban csak arra szerez jogot, hogy ő hajtsa végre és szervezze meg a birodalmi hatalmi rend utasításából adódó feladatokat a lokalitás területén. Kétségtelen, hogy ebben van némi szabadsága, és bizonyos körülmények között kezde-

ményezheti akár a birodalmi szivattyúk szívási intenzitásának apróbb módosítását is, de ennél többre aligha képes.

Az áprilisi választás drámai lényege azonban éppen abban állt, hogy a magyar választók döntő többsége jelezte, hogy kifosztottsága legvégső fiziológiai határához jutott, tehát azt várja az uralomra kerülő elitől, hogy kössön gyökeresen új alku a globális hatalommal a magyar társadalom alapvető újratemelési folyamatait illetően. Az új kormányt alkotó elitesz csoportok talán kaptak is valamilyen halvány ígéretet a birodalomtól, hogy erre az új alkura sor kerülhet. Am minden jel arra utal, hogy a „gazda” nem kívánta/kívánja teljesíteni még az eleve bizonytalan körvonalú és halvány ígéreteit sem. Ennek valószínűleg az az oka, hogy maga a birodalom is súlyos erőforrás-deficittől szenved, így a választások után brutális és megalázó módon jelezte az új kormánynak, hogy ezse ágában sincs enyhíteni a kifosztás eddigi szintjét, sőt az általa egyre inkább sürgetett szerkezeti reformokkal inkább növelni akarja azt.

Ezzel a „szerződészegéssel” azonban a globális hatalom a kölcsönös szerződészegések beláthatatlanul veszélyes eskalációját indította el, és most ennek lehetünk tanúi. Bár a három kifosztó szivattyú, az adóságok kamatszivattyúja, a multik profitszivattyúja és a magánpénztárak járulékszivattyúja közül ez utóbbi látszott a „legártatlanabbnak”, a birodalom azonban láthatólag itt kíván a legbrutálisabban visszavágni. Egyre nyíltabban mozgósítja valamennyi belső kollaboráns osztagát, az MSZ-LMP „utó-SZDSZ”-ként működő intim liaisonjától a változatlanul a birodalom zsoldjában uszító médián át Bokros Lajosig, hogy akár polgárháborús fenyegetéssel is, de megátrálásra kényszerítse a kormányt. Bokros, aki önálló kollaborációs intézményként is értelmezhető, a tőle megszokott fegyelmezetlenséggel már ki is fecsegte a lényegét. „Egy óra alatt bedőlhet a forint, és már készítik is Magyarország halálos ítéletét” - jelentette ki a nyilvánosság előtt, és ezzel óvatlanul világossá tette, hogy a „birodalmi páncélosok”, akárcsak 1956 novemberének első napjaiban, járó motorral várják a parancsot most is. Nem zárható ki persze az sem, ha már 1956-ot hozzuk elő a mai helyzet analogiájaként, hogy a kissé túldimenzionáltnak ható birodalmi megtorlás Orbán Viktor egy közelmúltbeli kijelentésére adott késleltetett válasz is egyben. Orbán Viktor metaforája arról, hogy „nyugati zászló alatt hajóznunk, de vitorlánkat keleti szél fújja” a birodalom számára nagyjából olyan erejű jelzés volt, mint Nagy Imre bejelentése arról, hogy Magyarország kilép a Varsói Szerződésből. Akárhogyan is van, a birodalom megleckézetten készül a szabadságharcát vívó Magyarországot, ezért mindennél fontosabb, hogy mind a kormány, mind a kifosztott többség világosan lássa: erőt, határozottságot kell mutatnunk, mert nincs hová hátrálnunk.

Bogár László

Magyarok Szövetsége Sajtószolgálat

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stóffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolombán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Daliei 2., bl.44/C/1. Bankszámla: COD IBAN: RO42BRDE150SV03075641500 – BRD-GSG SUC. SF.GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.